

เธอ ที่ รัก Memorable

NAVY เขียน
冰绡 ทา

overgrAY

Memorable เธอ ที่ รัก

NAVY เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2303-7

ภาพปก 冰緞

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์โอเวอร์เกรย์ (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชซิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/overgrayyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุจักร

ตำบลมหาสวัสดิ์ อําเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

'ผิดเองที่รู้ตัวซ้ำ'

หลายๆ คนคงเคยได้ยินประโยคทำนองนี้จากเพลงหลายเพลง หนังสือเรื่องหรือนิยายหลายๆ เล่ม เพราะมันมักจะเป็นสังขารของชีวิตมนุษย์เราที่บางครั้งได้พอลล้มลงซะล่ำใจไปกับความเข้าใจผิดๆ ของตัวเอง จนสุดท้าย...กว่าจะรู้ตัวว่าสิ่งที่คิดไม่ใช่สิ่งที่เป็น ทุกอย่างก็หายไปเสียแล้ว

ตัวละครหนึ่งของ 'Memorable เธอที่รัก' เล่มนี้ก็เป็นอย่างที่เคยหลายๆ คนเคยพลาดไปเช่นเดียวกันค่ะ เพราะเอาแต่ยึดติดกับความคิดเดิมของตัวเองจนทำให้บางสิ่งบางอย่างต้องจากไปและไม่อาจกลับคืนมาได้อีก...หากอ่านหนังสือเล่มนี้ไปจนถึงหน้าสุดท้าย หวังใจว่าคุณจะได้ทบทวนความรู้สึกในใจให้ถ่องแท้ เพื่อหาทางเดินที่เหมาะสมกับตัวเอง และจะได้ไม่พลาดพลั้งไปอย่างเช่นที่ผ่านมา

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์โอเวอร์เกียร์

รักเหมือนรูปถ่าย วิดีโอ กระจกตา
 เหมือนรูปถ่ายที่เป็นความทรงจำที่สวยงาม
 เหมือนวิดีโอตรงที่แม้มันจะเหมือนยังมีชีวิตอยู่ แต่มันก็มีชีวิตอยู่แค่ในอดีต
 เหมือนกระจกตาที่แม้ว่าจะพยายามลบเท่าไร
 มันก็ไม่มียันกลับมาเป็นสีขาวเหมือนเดิม
 รักทั้งหมดนั้นที่ผมพูดมา
 หมายถึง คุณ

คุณผู้เป็นทุกอย่าง

คุณเคยชอบใครสักคนไหม

ชอบตั้งแต่แรกเหมือนเปิดอ่านหนังสือเล่มหนึ่งแล้วหลงรักตั้งแต่
 บรรทัดแรกของบทนำ ทั้งที่ยังอ่านไม่จบ แต่คุณก็เชื่อว่าเนื้อหาในหนังสือเล่มนั้น
 มันช่างแสนวิเศษ

ชอบเหมือนเวลาที่ลืมตาขึ้นมาแล้วพบว่าตรงหน้าคือแสงสว่างของ
 วันใหม่ ที่อาดอวยให้ทั้งโลกสว่างไสว ทำให้เรารู้สึกเหมือนกับโลกนี้จะไม่วัน
 จมอยู่กับความสิ้นหวังหรือความเศร้า

ชอบราวกับเราจะสามารถใช้เวลาทั้งชีวิตนี้กับเขาแล้วยิ้มออกมาได้
 เหมือนคนบ้า แม้ว่าตอนนั้นจะทำกระเป๋าเงินหายหรือหลงทาง แต่แค่นี้ถึงเข
 ก็รู้สึกว่าเป็นสถานการณ์เลวร้ายแบบนั้นเราคงทำอะไรได้สักอย่าง

ชอบเหมือนที่ชอบมาตลอดชีวิต ชอบมาตั้งแต่ที่ได้พบหน้ากันครั้งแรก
 ไม่ว่าเวลาจะสั้นแค่ไหน แต่มันก็สำคัญเหลือเกิน

ความรู้สึกที่ผมมีต่อคนที่ชอบก็เป็นแบบนี้แหละ

1

คุณคือรอยยิ้ม

"ใครให้มาอะ"

"กิม วิทยา"

"ใคร"

"กิตติพัทธ์ แซ่ใจ้ว บ้านอยู่รัชดาซอยสี่ เอาอะไว้อีก เบอร์เลย์ใหม่"

"นี่ถึงขนาดขอเบอร์กันเลยทีเดียว!"

"เฮ้อ" ว่าแล้วก็ยื่นมือไปจิ้มหน้าผากคนที่เอาแต่ซักถามเขามาตลอด ตั้งแต่เจอหน้ากันแล้วพูดต่อ "ประชดไว้ย ประชด! นี่โง่หรือฉลาดน้อย"

"เลือกฉลาดน้อยได้ไหม ฟังดูไม่ค่อยโง่อะ"

"ตามใจเลยจ๊ะ เอาที่สบายใจนะ"

"ไม่ประชดเพียนดิวะ"

"มึงก็อย่ากวนตีนกุสิวะ" สิ่งลอบถนหนายใจชุดใหญ่ใส่เด็กแถวบ้าน ที่วันนี้มาร่วมงานรับปริญญาของเขา ใส้เด็กนี่ยังคงทวนประสาทและทำให้เขานึกปวดหัวได้ตลอดเวลาเหมือนเดิม ไม่ใช่ว่ามันพูดไม่รู้เรื่องนะ ปกติมันก็ดูฉลาดพูดจารู้เรื่องหรวอก แต่พอมีเรื่องรักๆ ใคร่ๆ ของเขาเข้ามาเกี่ยวเมื่อไหร่ ใส้เด็กบ้านนี้ก็พร้อมจะไม่มีเหตุผลและไม่เข้าใจทันที ไม่รู้มันเป็นประธานนักเรียนได้ยังไงมาตั้งสามสมัย! ใครเลือกมึง!

"ในเมื่อพี่ต้องมีแต่ดอกไม้ของเพียนดิวะ เอาของคนอื่นมาถือทำไม"

"เรื่องของกูปะ ฮือออ! ไซ้เรื่องที่กูจะต้องมาขออนุญาตมึงไหมละ"

"ไอ้เด็กบ้า"

"เรียกเทียนว่าเด็กบ้าอีกแล้ว พูดไม่เพราะเลย"

"เรื่องของคุณเถอะ"

"ที่พูดกับคนอื่นล่ะเพราะเขี้ยว ทำไม่ อยากให้เทียนพิเศษสุดก็ไม่เห็นต้องหยาบคายใส่คนเดียวเลยนี่"

"ไอ้ย คิดเข้าข้างตัวเองไม่กลัวหน้าแตกเลยเว้ย โตมายังไงฮี้? แม้ไม่ว่าเธอจะทำตัวแบบนี้"

เทียนในชุดนักเรียนกางเกงน้ำเงินชื่อดังเห็นคางมองหน้าพี่แถวบ้านที่เขาเข้ามาตลอดพลางยิ้มหวาน "แม่บอกว่าถ้าจิบพีติดจะให้เพิ่มหมื่นหนึ่งไปทำนม"

"เพื่อแจ๊อะ แดกวีต้าแล้วไปอ่านหนังสือไป จะสอบเข้ามหา'ลัยแล้วยังจะมานั่งซิว"

"วันนี้นั้นพิเศษของพีทั้งที ให้เทียนนั่งอยู่บ้านได้ไง ต้องมาแสดงความยินดี"

"ไม่ได้อยากให้มาเลย"

"ไม่ต้องเซ็นหรอก แล้วก็วางสักทีดิซอ นั่นอะ ถี้อดอกไม้ของเทียนบ้างน้อยใจนะ"

สิงห์เลื่อนสายตามองดอกกุหลาบสีเหลืองช่อเล็กในอ้อมแขนที่ถือมาตั้งแต่เช้า สลับกับมองดอกกลีบลีลีสีมชมพูที่เด็กตรงหน้าซื่อมาให้ก่อนจะสายหน้า "ถี้อของมึงก็บ้าละ ไหญ่อย่างกับจะเอามาทำเป็นพวงหรีด เดินถี้อก็สะดุดล้มหน้าแหกพอดี"

"พีสิงห์!"

"เรียกทำไม"

"ใจร้าย!"

"ก็ใจร้ายมาตั้งนานแล้ว ไม่ชินหรือไง"

"รู้งี้เนี่ยเทียนไม่สารภาพรักกับพีหรอก ปล่อยให้โง่โง่เนียนเนียนจิบไปเรื่อยๆ ดีกว่า"

"ไม่ต้องมาสารภาพ กูก็รู้อ"

เทียนหันมามองคนตัวสูงในชุดครุยเต็มยศพลางเบิกตากว้างหลังจากได้ยินคำพูดนั้นของสิงห์ "เฮ้ย ได้ไง รู้ได้ไง!"

"ไม่รู้เลยมั้ง แจกกุหลาบให้ทุกคนเล่นไหน โสัดดีตแฟนคุณนี่ก็ด้วยไม่รู้เลยยย!"

"เงินจ้จ นี่พี่ตามติดชีวิตเทียนมานานหรือยังเนี่ย"

"เพื่อเจ้อละ" ว่าแล้วก็ลั่นหน้าผากมนๆ ที่ไม่เข้ากับลุคแมนๆ ของมันหนึ่งที ความจริงภาพลักษณ์ของมันไม่เหมาะจะมานั่งกระบิดกระบวนแบบนี้เลยด้วยซ้ำ เทียนมันก็แมนๆ ตามประสาเด็ก ม.ปลาย แสบๆ แต่ไหนเวลามันอยู่ต่อหน้าเขาถึงเหมือนแปลงร่างเป็นตุ๊ดเด็กหัวโปก ตามตื้อไม่เลิกจากรำคาญเป็นระอา จนเหนื่อยจะไล่ให้มันไปขอคนอื่นแล้วตอนนี้

เขาจะทำยังไงกับมันดี ทุกวันนี้ก็ยังไม่รู้

ก็รู้ว่าเขาอยากจะทำอะไรสักอย่างที่มีต่อเขาเป็นแค่เรื่องเล่นๆ ของเด็กที่แอบปลื้มใครสักคนหรือกนะ แต่หากให้ปฏิเสธไปอย่างจริงจังก็คงสรวเพราะเด็กคนนี่เขาก็คอยรับดูแลมาอยู่บ้างตอนพ่อแม่มันไม่อยู่บ้าน ยิ่งตอนนี้พ่อกับแม่มันหย่ากันไปโดยไม่มีใครรับเลี้ยงมันเลย เขาก็ยิ่งทิ้งมันไปไม่ได้บ้านของเขาแทบจะรับเทียนมาเป็นลูกบุญธรรมอยู่แล้ว ถ้ามันไม่ละเออะไปบอกแม่ของเขาก่อนว่าขอเป็นลูกสะใภ้ดีกว่านะเนะ

ทุกวันนี้มันก็เดินเข้าเดินออกบ้านเขาเป็นว่าเล่น เรียกพ่อแม่เขาเหมือนพ่อแม่ตัวเองได้อย่างคล่องปาก ตรุษจีนยังได้เงินอั่งเปาเหมือนเป็นคนในครอบครัวไม่มีผิด แถมได้เยอะกว่าคนอื่น (แค้นตรงนี้แหละ เวรเอ๊ย!)

ถึงจะเป็นแบบนี้มาหลายปี แต่ทำที่ที่มันมีต่อเขาก็ยังเหมือนเดิมไม่เปลี่ยน เทียนยังคงเดินตามเขาตัวยุๆ และประกาศความรักอย่างไม่อายทำเหมือนกับว่าคำว่ารักของมันที่มีต่อเขานั้นจะต้องประกาศให้ทั้งโลกรับรู้ เจ้าตัวถึงจะพอใจ ไม่ได้สนใจเขาเลยว่าจะรู้สึกยังไง

เทียนยังคงพูดเจ้อยแจ้วไปเรื่อยตามประสาเด็กที่มักจะติดตามชาวสวามากมายให้ทันคนอื่น (บางทีก็มากเกินคนอื่นไปเยอะจนพูดกับเขาไม่รู้เรื่อง) ส่วนตัวเขาก็ลืมนึกไปนอกบ้านกาแฟที่ตั้งอยู่ในมหาลัยมองบรรยากาศ

แสนสุขของผู้คนที่มาร่วมแสดงความยินดีกับบัณฑิตใหม่ มองรอยยิ้มของพ่อแม่คนอื่นๆ มองชุดครุยหลากหลายคณะ มอง...คูรักรที่ยืนเคียงข้างกัน

เพื่อนของเขาและ...คนที่เขารัก

สิงห์มองตามฝ่ามือของเพื่อนสนิทอย่างเพ่งที่ไล่เกลี่ยเส้นผมที่ปรกดวงตาของคนรัก แม้จะไม่ได้ยินสิ่งที่ทั้งสองพูดกัน แต่สิงห์พอจะเดาได้ว่าเพื่อนน่าจะไล่ให้คิงไปตัดผม เพราะเด็กคนนั้นจับเส้นผมของตัวเองม้วนกับปลายนิ้วและบ่นพึมพำอยู่คนเดียว ภาพนั้นทำให้เขายิ้มออกมา ทั้งยิ้มให้กับคนที่ไม่มีวันเห็นรอยยิ้มนี้และยิ้มหยันให้แก่ตัวเองที่ซึกจะรู้เรื่องของเด็กคนนั้นดีเกินไป ตีจนไม่ได้นึกถึงหัวใจตัวเองเลยว่าจะรับความเจ็บปวดได้มากแค่ไหน

ต่อให้รู้ว่ามันต้องจบแค่นี้ ต่อให้มันพัฒนาไปมากกว่านี้ไม่ได้ และต่อให้เขาทำใจมามากแค่ไหนก็เชื่อว่าจะไม่รู้สึกอะไรเลยเวลาเห็นสองคนนั้นอยู่ด้วยกัน

เขารักรอยยิ้มที่มีความสุขของคิง แต่ในขณะที่เดียวกันใจหนึ่งก็ร้องบอกว่าอยากให้คนที่ทำให้รอยยิ้มนั้นระบายน้มีใบหน้าของคิงเป็นเขา...

"...เรื่องหมี่ขาวมันตกลงยังงัยอะพี่สิงห์ ยิ้มอะไร"

"พูดอะไรของมึง"

"เทียนต่างหากปะที่ต้องถามคำถามนั้น เทียนเล่าเรื่องหมี่ขาวจะจมน้ำตายที่ทั่วโลกแล้วอยู่ๆ พี่ก็ยิ้ม เลยสงสัยว่าเรื่องน่าเศร้าแบบนี้ที่ยังยิ้มออกได้ยังงัย โคตรเลือดเย็นเลย ต่อให้มันเป็นแค่หมี่ แต่ก็มีความวิตติใจนะพี่สิงห์!"

"มึงพูดซะเหมือนกูเป็นคนฆ่าหมี่ขาวหมดโลก"

"การไม่ใส่ใจปัญหาโลกร้อนของพี่ก็มากพอแล้วที่จะพูดกล่าวหาว่าเป็นคนฆ่าหมี่ขาว!"

"ฆ่ากูเลยไหมล่ะ"

"ไม่เอา พี่ตายแล้วเทียนจะอยู่ยังงัย ขาดใจตายตามพอดี"

สิงห์หลุดยิ้มออกมาอย่างอดไม่ได้ "เพื่อเจ้าใหญ่แล้วนะมึงอะ"

"เทียนพูดจริงต่างหาก"

"จำ จำ แล้วจะไปถ่ายรูปได้หรือยัง นั่งแช่นี่มานานแล้วนะ"

"รอฟพ่อแม่อ่อน" เทียนหยิบกล้องขึ้นมาเช็กแสงเงาพลาจเห็นกล้องไปยังคนตรงหน้า ภาพในกล้องฉายใบหน้าหล่อเหลาของหัวหน้าวง *Merci* ในชุดครุยของคณะที่กำลังมองมาทางเขา ในแววตาคู่ นั้นฉายชัดถึงความอ่อนใจแต่มันก็เต็มเปี่ยมไปด้วยเงาของความสุขในวันที่ประสบความสำเร็จกว่าหนึ่งในชีวิต เมื่อกดชัตเตอร์จนพอใจแล้วจึงกล่าวต่อ "วันแบบนี้จะไม่ถ่ายรูปครอบครัวได้ยังไง"

"...วันนี้วันปัจฉิมฯ มึงไม่ใช่หรือไง"

"อู๊ย จำได้ด้วยอะ เซ็นจิง"

"ไม่ตลก" สิ่งที่เขาจะหน้าผากเทียนอีกครั้ง "ทำไมไม่ไปโรงเรียน"

"ไม่อยากไป"

"เทียน"

"...ยังไงก็ไม่มีใครไปสักหน่อย จะให้เทียนไปทำไม"

"มึงไม่มีเพื่อนหรือไง"

"ที่สำคัญที่สุดสำหรับเทียน"

"..."

"ไม่มีเพื่อน แต่มีพี่ เทียนก็พอแล้ว"

"แล้วถ้าวันหนึ่งไม่มีล่ะ?"

"ก็ไม่มีเทียน"

"เทียน กูอยู่กับมึงไปตลอดชีวิตไม่ได้นะ"

"เทียนรู้" เด็กหนุ่มวางกล้องตัวโปรดลงบนโต๊ะพลาจมองออกไปนอกหน้าต่าง มองบรรยากาศที่ขึ้นเนินและรอยยิ้มของคนมากมายที่สว่างไสว จนคล้ายกับว่าได้ลิ้มกินความมึตมิดให้หายไปจากโลกนี้แล้ว ภาพนั้นดูราวกับทุกคนบนโลกมีความสุข ยกเว้นตัวเขา...

"ถึงจะเป็นแบบนี้ เทียนก็อยากมีพี่ในชีวิตตลอดไปเหมือนเดิม"

"..."

"จะมาพูดเรื่องเศร้าในวันดีๆ แบบนี้ทำไมเล่า ไปถ่ายรูปกันพี่สิงห์! พ่อแม่มาเน้นแล้ว" เทียนรีบลุกจากเก้าอี้ หอบเอาดอกไม้และตุ๊กตาทั้งหลาย

ที่สิ่งที่ได้รับจากเพื่อนและพี่คนอื่นๆ วิ่งออกไปหาบุพการีของเขาที่เพิ่งมาถึง

สิงห์มองตามแผ่นหลังผอมแห้งของเทียน เหมือนย้อนกลับไปยังวันที่เด็กคนนี้อีกมาบอกเขาว่าไม่เป็นไรแล้ววิ่งกลับบ้านไป เป็นวันเดียวกับที่เขาได้ยินว่าพ่อกับแม่ของเทียนหย่ากันแล้วต่างคนต่างไปมีครอบครัวใหม่ แสดงความจำนงกันทั้งคู่ว่าไม่ต้องมารับเลี้ยงเด็กที่เกิดขึ้นมาแล้วคนนี้ โดยจะร่วมกันรับผิดชอบเพียงค่าเล่าเรียนและค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือนให้เท่านั้น

ทำไมเขาจะไม่รู้ว่าเด็กคนนั้นช่างในกำลึงผูกพันและค่อยๆ ทลายลง

แม้จะมีรอยยิ้ม แม้จะยังใช้ชีวิตต่อไป แต่ลึกๆ แล้วเด็กนั้นก็กลับว่างเปล่าหมดแล้วซึ่งความเชื่อความศรัทธาต่อคนอื่น

นับตั้งแต่วันที่ตื่นขึ้นมาพบว่าตัวเองไม่ได้เป็นที่ต้องการของใครสักคนที่เคยเรียกกันว่าครอบครัว

เทียนก็ไม่เคยเชื่อใจใครร่างกาย อีกละเลย

สิงห์ถอนหายใจแล้วลุกขึ้นเดินตามไปยังจุดที่ทั้งสามคนยืนอยู่ด้วยกัน โดยที่ในมือถือดอกกุหลาบที่ได้รับมาจากคิง แต่ก่อนจะก้าวออกไปจากร้านสายตาเขาพลันสะดูกับดอกกลิลลี่ช่อโตของเทียนที่วางอยู่บนโต๊ะ ตอนแรกก็คิดว่าเด็กคนนั้นตั้งใจเหลือให้เขาถือ แต่เมื่อมองซ้ำของมากมายในมือของเทียนแล้วเขาก็ทิ้งความคิดนั้นไปทันที แล้วช่วยเอาดอกไม้ชิ้นขึ้นมา

"...นั่นไงครับ พี่สิงห์มาแล้ว ถ่ายรูปกันเลยครับ"

"เอาสิ แล้วจะให้ใครถ่ายดี"

"เดี๋ยวผมถ่ายให้ครับ" เพจรับอาสาพร้อมกับก้มมือเรียกเพื่อนสนิทของตัวเองให้รีบวิ่งมารวมกับคนอื่นๆ ในห้องฉายภาพครอบครัวสามคน พ่อแม่ลูกซึ่งใบหน้าเปื้อนยิ้ม แต่ในวินาทีที่เพจกำลังจะกดชัตเตอร์สิงห์กลับยกมือห้ามเสียก่อน แล้วก้มมือเรียกใครอีกคนที่เอาแต่ยืนยิ้มเหมือนว่าตัวเองไม่เกี่ยวข้องอยู่ข้างเพจ

"เทียน มานี่"

"เรียกทำไม"

สิงห์รั้งแขนของเทียนให้เข้าเฟรมพลาจพักหน้าให้เพจ "ถ่ายเลย"

"เฮ้ย! พี่สิงห์ นี่รูปครอบครัวไม่ใช่เหรอ"

เขาไม่ได้ตอบอะไรกลับไป แต่ด้วยมงกุฎดอกไม้ที่เพื่อนเอามาให้สวมลงบนหัวของเทียน ยืนมือโอบไหล่ให้อีกคนขยับเข้ามาชิด จนคนที่เขยปากกโวยวายเสียงดังและยอมถอยแต่โดยดี

"ถ่ายแล้วนะ ครับ หนึ่ง สอง..."

ชั่ววินาทีนั้น สิงห์ก็พูดขึ้นต่อ

"ยินดีด้วยที่เรียนจบ ม.ปลาย แล้ว"

"..."

"ตามมา!"

แซะ

"เก่งมาก"

เทียนแม้ปากแน่นขณะที่พยายามจะไม่ให้ใบหน้าของตัวเองบู่บู่ต่อหน้ากล้อง แต่มันก็ช่างทำได้ยากเหลือเกิน ยิ่งมือของสิงห์ยี้เส้นผมของเขาเบาๆ คล้ายจะปลอบโยน น้ำตาที่อดกลั้นมาเนิ่นนานก็ไหลออกมาเหมือนจะไม่มีวันหยุดไหล

เขารู้ดีว่าคนข้างกายคนนี้ไม่มีวันมองเขา

รู้ดีเลยละว่าทุ่มเทไปอย่างไรก็ได้แค่นี้

แต่จะ让他เลิกรักยังไง

จะให้เลิกคิดถึงและก้าวเท้าเดินไปข้างหน้าได้อย่างไร ในเมื่อไม่ว่าเมื่อไหร่ มือคู่นี้ของสิงห์ก็อบอุ่นที่สุดในใจของเขาเช่นนี้เสมอ

เหมือนเขาถูกกำหนดมาแล้วให้ไม่มีวันหลุดออกจากบ่วงรักนี้ได้เหมือนถูกกำหนดมาแล้วให้ต้องพ่ายแพ้ แต่กระนั้น...

เทียนยิ้มออกมาทั้งน้ำตาขณะตอบกลับ "ขอบคุณนะพี่สิงห์"

...ความเจ็บปวดนี้กลับแสนสุขใจเหลือเกิน

เขาและพี่สิงห์เจอกันครั้งแรกเมื่อเกือบสิบปีก่อน ตอนนั้นพี่สิงห์ยังอยู่ป.6 ส่วนเขาอยู่ ป.2 เพราะบ้านของพวกเขาอยู่ทางเดียวกัน ดังนั้นพี่สิงห์

จึงขึ้นอาสาคอยรับและส่งเขากลับบ้านแทนพ่อแม่ของเขาที่อยู่กับงานจนไม่มีเวลามารับลูกของตัวเอง แม้จะชินแล้วกับการทำอะไรคนเดียว แต่เขาก็อดคอยรับไม่ได้ว่าการได้เดินกลับบ้านกับพี่สิงห์เป็นสิ่งที่เขารอคอยตลอดทั้งวัน แม้ว่าสุดท้ายจะต้องกลับไปนั่งกินข้าวคนเดียวที่บ้านก็ตาม

พี่สิงห์ไม่ได้มีท่าทีเอ็นดูเขาไปมากกว่าเด็กแถวบ้าน แต่เขามองพี่สิงห์เป็นเหมือนทุกอย่าง เป็นต้นแบบ เป็นเป้าหมาย เป็นความสุข เป็นทุกอย่างเท่าที่เขาจะนึกออก ในความรู้สึกเขาแม้ว่ามันจะดูอกตัญญูไปหน่อยก็ตาม แต่ในสายตาของเขาที่ไม่ค่อยได้พบกับพ่อแม่ พี่สิงห์มีความสำคัญมากกว่าพวกท่านทั้งสองคนเสียอีก

ยิ่งในวันที่พ่อแม่หย่ากันแล้วทั้งเขาเอาไว้กับกองเงินที่เขาไม่ต้องการ พี่สิงห์ก็กลายเป็นสิ่งยึดเหนี่ยวเพียงอย่างเดียวที่ทำให้เขาอยากตื่นขึ้นมาพบและตระวันในเช้าวันถัดไปโดยไม่เป็นบ้าไปเสียก่อน

เขาเองก็อยู่ข้างพี่สิงห์มาตลอด ไม่ว่าจะในวันที่พี่สิงห์ตั้งใจหรือเศร้าใจ ในวันที่จับหญิงติดหรือวันที่ต่อยกับคนอื่นจนหน้าซ้ำ เขาก็ไม่เคยห่างไปไหน คอยซื้อของให้พี่สิงห์ไปซื้อหญิง คอยทำแผลให้ คอยอยู่ข้างๆ เสมอ ต่อให้พี่มันจะมองว่าการกระทำของเขาน่ารำคาญไปหน่อยก็ตาม

แต่ก็ไม่เคยไล่เขาไปไหนจริงๆ จังๆ ลึกๆ

คงเพราะสงสารและพี่สิงห์เองก็รู้ว่าถ้าไล่เขากลับบ้านไป เขาก็ต้องอยู่คนเดียว ไม่มีคนคอยห่วงหากกลับบ้านดึก ไม่มีคนให้ต้องโทรหารายงานว่าตอนนี้อยู่ตรงไหนของโลก

เขาไม่มีคนที่ต้องห่วงใยคนไหน นอกจากพี่สิงห์ เรื่องนี้พี่สิงห์รู้ดีที่พูดดังนั้น...

"ไอ้เหียน! เป็นเด็กเป็นเด็กห้ามกินเหล้า"

"เทียนว่าพี่ไม่มีสิทธิ์พูด คำนั่นพี่สิงห์" เขาว่าพร้อมกับจับเหล้าที่เพื่อนคนหนึ่งของพี่สิงห์ขงให้ "พี่กินเหล้าตั้งแต่ ม.ห้า ตอนนี่เทียน ม.หก และกำลังจะเข้ามาหาลัยแล้ว พี่ห้ามเทียนไม่ได้หรอก" ว่าแล้วก็จับไปอีกหนึ่งอีกพลางทำทนายตายตาของผู้ปกครองจำเป็นที่นั่งข้างๆ ไปด้วย

"เออ จะดูอะไรนักหนาอะสิงห์ น่องมันโตแล้วก็ปล่อยๆ มันบ้าง" ที่ที่น่าจะชื่อนินพุดพร้อมกับยื่นแก้วเหล้าที่ซิงแล้วส่งต่อให้กับที่ที่นั่งอยู่ถัดไป ถ้าจำไม่ผิดเหมือนจะชื่อเกมหรืออะไรนี่แหละ

"วันนี้ไม่ได้มาฉลองแล้วละ ภูวามันมาเป็นพอกุมลูก" พี่เพจว่า

"ไม่ค่อยเห็นพี่สิงห์ดูเลยนะเนี่ย ท่าทางจะหวงจริง" แฟนของพี่เพจ อย่างที่คิดว่าจะพร้อมหัวเราะเบาๆ ไปด้วย แก้วในมือของพี่เขาเป็นคนเดียวที่ไม่ใช่แอลกอฮอล์ เหมือนว่าคนข้างกายที่คิงจะไม่อยากให้พี่เขาแตะเหล้าเท่าไรๆ เทียนมองท่าทางกะหงุกกะหนิงเหมือนทั้งโลกมีแค่สองคนแล้วก็ได้แต่แอบยิ้มอยู่หลังแก้วเหล้า

อิฉฉฉฉฉฉ

"ทำร้ายคนโสดเกินไปละ 'ไอ้สัตว์เพจ' พี่ที่มว่าพร้อมกับป้าน้ำแข็งใส่ทั้งสองคน แม้ว่าตัวเองจะมีสาวนั่งอยู่ข้างกายก็ตาม แต่ใช้ว่าพี่เพจจะยอมทนที่ที่ปิดเศษน้ำแข็งพันตัวก็หียบถั่วที่เป็นกับแกลัมปาสีเพื่อนของตัวเองกลับโดยระวังไม่ให้ไปโดนผู้หญิงข้างกายของอีกฝ่าย แต่แม้จะเป็นแบบนี้มันก็แค่การหยอกล้อเล่นในกลุ่มเพื่อน สุดท้ายทั้งสองคนก็กอดคอกันจิบเหล้าหัวเราะเฮฮาไปตามเรื่อง

"ว่าแต่วันนี้วันปัจฉิมฯ ของน้องเทียนปะ เห็นไอ้สิงห์มันบอก" เมื่อเห็นเขาพยักหน้า พี่นินจึงหุบขมที่วางอยู่บนโต๊ะยื่นมาทางเขา "ยินดีด้วย! มาที่ปอนขนมแสดงความยินดี...โอ๊ย! 'ไอ้สัตว์สิงห์' ตบหัวกูทำไม"

"ลามปามละมึงอะ"

"ใช่! ไอ้ชู้หวง เหวอเฮีย มินกว่าตีเมียอีก"

"พี่นินต้องทำใจหน่อยนะ พี่สิงห์ชู้หึง"

"มึงก็อีกคน" สิงห์ว่าพร้อมกับผลึกหัวเทียนเบาๆ "เพื่อเจ้าใหญ่จะตีเมียอีกก็อย่าให้มา กูชู้เกียจแบกกลับบ้าน"

"ก็แบกไปนอนห้องพี่สิงห์ จะได้ไม่เหนียว"

"เรื่องอะไร ห้องก็ห้องกู เตียงก็เตียงกู กูก็ต้องได้นอนสิ"

"ตอนพี่สิงห์อยู่หอ เทียนก็ไปนอนห้องพี่ออกบ่อย..."

"ไอ้เทียน ไครอนุญาต..."

"แม่พี่อะ" เทียนว่าพร้อมกับยัดผักทอดเข้าปากของสิงห์ที่อ้าหมายจะต่อว่าเขาเซนท์ที่ท่ามาตลอดแล้วพูดต่อ "เวลาเทียนเหงาๆ ไม่ก็เตรียมสตอปก็ไปนอนห้องพี่ตลอดแหละ แม่ไม่เห็นว่าจะอะไรเทียน แกมบั้มกัญญาแจให้ด้วยหนึ่งดอก"

"ฮ่าๆๆ ไอ้สิงห์ เตรียมทำกัญญาแจใหม่ไม่ก็ทำไซค์ล่องได้เลย"

"ฮิ้วว ต้องอย่างนี้ดิวะ ถึงจะเอาไอ้สิงห์อยู่"

"ถามกูบ้างใหม่ล่ะว่าเอามันใหม่ เพื่อนเวร เขียร์ไม่ดูตาม้าตาเรือ"

"จะไปว่าเพื่อนทำไมอะพี่สิงห์ ความจริงก็คือความจริงวันยังค่ำ"

"ความจริงอะไรของมึงครับ"

"ความจริงที่ว่าวันหนึ่งพี่ก็ต้องเป็นของเทียนไง"

"..."

"อิๆ"

"อิๆ ฟอง ตลกตายอะ" เทียนหัวเราะเบาๆ ขณะมองคนตัวสูงเอนหลังฟิงฟักไซฟออย่างเคื่องๆ ที่เสียงกลับไม่ได้หรืออาจเหน้อยที่จะเสียงเขาก็ได้ไม่นานก็เฝ้าค้างเอียงคอมองอีกคนพูดคุยกับเพื่อนดื่มเหล้าไปเงียบๆ ไม่ปฏิเสธหรือกว่าการได้คุยกับพี่สิงห์เป็นเรื่องที่เขาชอบ แต่การได้มองอีกคนพูดคุยโต้เสียง หัวเราะกับหมู่เพื่อนก็เป็นความสุขอีกอย่างของเขาเหมือนกัน ขณะที่กำลังหันมาเติมน้ำแข็ง เทียนก็พลันชะงักค้างไปกับแวต้ายิ้มๆ ของพี่คิงที่มองมา อึกฝ่ายไม่ได้พูดอะไรเลยสักนิด แค่อั๊กคิ้วเหมือนรู้ทันมาทางเขา แต่นั่นแก้มของเขาก็พลันร้อนผ่าวยิ่งกว่าดื่มเหล้าแรงๆ เสียอีก

"คิงมองอะไรน้องเทียน หวงนะเนี่ย"

"มองเฉยๆ น่ารักดี"

"คิง"

"คิงหมายถึงตอนน้องเขาแอบมองพี่สิงห์ดูน่ารักดีไง"

"แล้วไป...เออ แต่เห็นด้วยนะ สิงห์ ไม่สนใจหน่อยเหรอะ" พี่เพจถามพร้อมกับเบนหัวข้อสนทนาไปที่เพื่อนของตัวเองซึ่งยังคงทำตัวเป็นทองไม่รู้ร้อน

จับเหล่าเสียบๆ คล้ายไม่ได้ยินคำถามนั้น จนเมื่อทนายตาที่เขามองไปไม่ไหว
นั้นละที่สิ่งหนึ่งได้ยอมพูด

"ไม่สนใจ"

"ทำไมวะ แพนก็ไม่มี จีบใครก็ไม่ได้จیب ทำไมไม่ลองมองน้องมันหน่อย"

"...ก็มีคนที่ชอบแล้ว"

"ฮะ!"

"ใครวะ"

ที่สิ่งหนึ่งหันหน้าไปมองพี่นินที่แสดงออกว่าอยากจู้จนออกนอกหน้า "เสือก"

"กูก็แค่อยากจู้ใหม่ละ...โอ๊ะ! รู้แล้ว"

เทียนมองบรรยากาศในวงเหล้าที่เหมือนจะเงียบไปชั่วคราว ก่อนจะกลับมา
เฮฮาอีกครั้งด้วยฝีมือของพี่เกมที่ยิบยกเรื่องตลกสมัยเรียนขึ้นมาเล่า กระนั้น
ความสงสัยก็ยังอยู่ในใจของเทียน ไซว่าเขาจะไม่เอะใจเลยว่าพี่สิ่งหนึ่งมีใคร
อยู่ในใจ แต่ที่สิ่งหนึ่งแปลกไปเพียงเล็กน้อยเขายังรู้ นับประสาอะไรกับการ
แสดงออกในช่วงไม่กี่วันที่พี่สิ่งหนึ่งย้ายกลับมาอยู่บ้าน เขาจะไม่ได้ยังงั้น
ที่สิ่งหนึ่งแปลกไป

บางครั้งก็เหม่อลอย บางครั้งก็ยิ้มอยู่กับหน้าจอมือถือ บางครั้งก็
ทำหน้าเศร้าๆ

ทั้งหมดนั้นมันไม่ต่างอะไรกันกับใบหน้าและท่าทางของตัวเองที่เทียน
มองเห็นผ่านหน้ากระจก

ภาพของพี่สิ่งหนึ่งซ้อนทับตัวเขานาคนี้ เขาจะไม่ได้ยังงั้นว่าอีกคน
มีความรัก ซึ่งคงเป็นความรักที่ยากจะบอกออกไป หรือไม่กี่ไม่มีวันเป็นไปได้

"ว่าแต่พี่สิ่งหนึ่งได้งานที่ไหนอะ ที่เดียวกับพี่เพจใหม่"

"ไม่ใช่ แต่ก็ไม่ได้ไกลกันมากนะ"

"จริงดิ ไปได้ยี่วันไหนพี่วาง นัดมากินข้าวเย็นด้วยกันดีไหม" รอยยิ้ม
ของพี่คิงขยายกว้างซบให้ใบหน้าพี่เหมือนจะธรรมดาที่น่ารักขึ้นเป็นกอง
เมื่อเขามองรอยยิ้มนั้นของพี่คิง เขาก็พอเข้าใจแล้วว่าทำไมพี่เพจถึงได้ชอบ
คนคนนี้

และคงไม่ใช่แค่พีเพจที่หลงรักรอยยิ้มนี้

เมื่อเขาเงยหน้าขึ้นมองคนข้างๆ ซึ่งเผยรอยยิ้มกว้างแบบที่น้อยครั้ง
จะปรากฏบนใบหน้า วินาทีนั้นเทียนก็รับรู้ได้ทันทีว่าบางทีใครอีกคนที่หลงรัก
รอยยิ้มนี้คงจะเป็นพีสิงห์ด้วย

"เฮลิส"

เพราะแบบนั้นแววตาจึงได้อ่อนโยนถึงขนาดนี้

"เอาไว้เรามานัดกินข้าวด้วยกัน"

เพราะแบบนั้นน้ำเสียงจึงแจ่มใสและอันอ่อนหวาน...แบบที่เขาไม่เคย
ได้ยินจากอีกคน

รอยยิ้มที่มักจะมีอยู่บนใบหน้าของเทียนหายไปแล้ว จริงอยู่ว่าวันนี้
ต้องมาถึงสักวัน แต่มันก็ไม่ว่าจะทำใจได้ง่ายๆ สักหน่อย ที่ต้องมารับรู้ว่า
คนที่ตัวเองชอบแอบรักใครอยู่! แล้วยิ่งคนที่เทียนรักไม่อยากจะตัดใจเองด้วย
แบบนี้

เทียนตัดสินใจเอ่ยปากขอตัวไปเข้าห้องน้ำ แล้วเดินตรงไปทั่วบริเวณ
ร้านเหล่าที่มาดื่มฉลองกันอยู่อย่างไร้จุดหมาย เขาเดินสะเปะสะปะไปเรื่อย
จนหยุดอยู่แถวอ่างล้างปลาของร้าน ทั้งตัวลงนั่งยองๆ เอนี๊วเล่นในป้อ
ปล่อยความคิดให้ล่องลอยไปไกล นึกถึงความทรงจำก่อนเก่าที่ย้อนกลับคืนมา
ไม่ได้แล้วเทียนก็ได้แต่ยิ้ม

แม้ในอดีตพีสิงห์จะมีแฟนเหมือนผู้ชายคนอื่นๆ แต่มันก็แค่อดีตแฟน
เมื่อเลิกกัน ผู้หญิงเหล่านั้นก็ถูกลบออกไปจากใจของพีสิงห์ น้อยครั้งที่เขา
จะได้ยินชื่อเรียกของพวกเขาหล่นออกจากปากของอีกฝ่าย

แต่ครั้งนี้มันไม่ใช่

เพราะไม่สมหวัง เพราะไม่อย่างสูญเสีย ความรักนั้นจึงไม่เคยได้เปิดเผย
ไม่ได้ส่งไปถึงคนที่เป็นเจ้าของมัน เพราะแบบนั้น...มันจึงยังอยู่ในใจของพีสิงห์
ตลอดเวลา กระทั่งตอนนี้ก็ยังมิชีวิตอยู่ในแววตาของพีสิงห์ที่มองไปยังอีกฝ่าย

แววตาที่เขาเฝ้ารอและหวังว่าสักวันจะมองมายังเขาบ้าง

น่าเสียดาย

มันไม่มีวันมาถึง

"มานั่งใจอะไรตรงนี้"

"จะมีสักครั้งใหม่ที่จะพูดจาภาษาดอกไม้กับเทียนอะ"

สิงห์ยกไหล่เหมือนไม่แคร์ไสแล้วทิ้งตัวนั่งลงบนพื้นข้างๆ ในมือของอีกคนมีขวดนมอยู่ ซึ่งต่อมาขวดนมนั้นก็มาอยู่ในมือของเขา คงเพราะที่สิงห์เห็นว่าเขาค้มมากเกินไปจึงให้ดื่มนมแทนเพราะไม่อยากให้เมา แต่การที่ดื่มนมมันช่วยให้สร้างเมาตรงไหนไม่ทราบ ขณะที่กำลังคิดว่าสวนประกอบไหนในนมจะช่วยให้เขาสร้างเมา เสียงพูดของพี่สิงห์ก็ดังขึ้นเสียก่อน

"เป็นอะไรอีก"

"จะเป็นอะไรได้อีก นอกจากคนที่รักพี่"

"อย่ามาเล่นตอนนี้ พี่จริงจังไหมล่ะ"

"เทียนก็จริงจัง ทำไม่ถึงคิดว่าเทียนล้อเล่นตลอดเลยอะ"

"..."

"หรือเพราะพี่คิดว่าเทียนล้อเล่น ที่ผ่านมามีได้มองว่าความรู้สึกเทียนไม่มีค่าอะไรเลย"

"ใช่แบบนั้นที่ไหนล่ะ..."

"แล้วแบบไหนล่ะ ความรู้สึกไหนล่ะที่พี่มีให้เทียน สงสาร? สมเพช? เห็นใจ? ความรู้สึกไหนบอกมาดี"

"มีงเมาแล้วเทียน"

"เทียนไม่ได้เมา" ทั้งที่ปากพูดแบบนั้น แต่เหมือนกับรสนมที่ดื่มอยู่จะขมขึ้นมาชั่วคราว ตอนแรกเขานึกว่าเขาคิดไปเอง แต่ต่อมามีได้เข้าใจคงเพราะน้ำตามันไหลออกมาปะปนไปกับนมในปาก จึงทำให้รสขมจืดๆ พลันขมขึ้นมา

"ถ้าเทียนเมา เทียนจะจับพี่ปล้ำ ไม่นานั่งร้องให้ตัดพ้อเป็นนางเอกแบบนี่หรอก"

มุมปากของพี่สิงห์ขึ้นเล็กน้อยอย่างที่ถ้าไม่สังเกตก็คงไม่เห็น ก่อนที่มือข้างหนึ่งของพี่สิงห์จะเลื่อนมาเกี่ยน้ำตาออกจากแก้ม สายตาที่มองมา

ราวกับเอ็นดูเด็กคนหนึ่งนั้นทำให้เทียนไม่ชอบใจเอาเสียเลย แต่เขาก็ค้น
เสพติดความอ่อนโยนที่อีกฝ่ายแสดงออกมาเนี่ยสิ จึงได้แต่นิ่งให้อีกคน
เช็ดน้ำตาแบบนี้

"เนี่ยนะไม่เมมา ถ้าไม่เมมาแล้วร้องให้ทำไม"

"ไม่เมมาแล้วเสียใจไม่ได้เหรอ"

"..."

"ถ้าเทียนไม่เมมา เทียนจะร้องให้ออกมาไม่ได้หรือไง"

"จะดีที่สุดถ้ามึงไม่ร้องให้"

"เสียใจก็ต้องร้องให้ดิอะ จะให้เทียนหัวเราะหรือไง"

"เทียน"

"พี่คงใช่ใหม่" เทียนว่าพลาแสงสุดน้ำมูก ซุกโบหน้าตัวเองกับเขาทั้งสอง
ที่ขึ้นขึ้นเป็นฐานวาง โอบแขนรอบตัวเหมือนจะสร้างภาพลวงตาว่าตัวเอง
ถูกโอบกอดจากใครสักคน ทั้งที่จริงๆ แล้วคนที่โอบกอดตัวเขาก็มีแต่ตัวเอง
เป็นเช่นนั้นเสมอมา "คนที่พี่ชอบนะ"

"รู้ดี"

"อ้อ ชอบพี่นี่ จะไม่รู้รู้ใจพี่ได้ยังไง"

"..."

"ทำไมถึงชอบ"

"จะไปรู้หรือไง รู้สักทีก็ชอบแล้ว"

"เหมือนเทียนเลย"

"..."

เทียนเงยหน้ามองโบหน้าหล่อเหลาที่เขาจับจ้องมาตลอดตั้งแต่เด็กแล้ว
พลันยิ้มออกมา "รู้ตัวอีกที เทียนก็ตัดใจไม่ลงมากเกือบสิบปีแล้ว"

"นี่กำลังพูดให้กูรู้สึกผิด?"

"อ้อ ถ้ารู้สึกผิดมากจนยอมคบกับเทียนได้ก็ดี"

"แล้วมึงจะโอเคหรือไง กูไม่ได้ชอบมึงนะ"

เขาสะอึกไปนิดหน่อยตอนที่ได้ยินคำว่าไม่ได้ชอบเต็มปากเต็มคำ

ตั้งแต่ 'เทียน' จำความได้ก็ดูเหมือนว่าจะมี 'พีสิงห์' อยู่ในความคิดคำนึงเสมอมา
พีสิงห์ผู้เป็นพี่ชายและเป็นเพื่อนเล่นของเขามาตั้งแต่เด็ก
พีสิงห์ซึ่งเป็นผู้ปกครองจำเป็นที่คอยดูแลเขาแทนพ่อแม่ที่แยกทางกัน
พีสิงห์... ผู้เป็นรักแรกและรักเดียวของเทียนตลอดมา
ทุกครั้งที่มีหน้าอีกฝ่ายก็จะมีแต่ความคิดเต็มๆ วนเวียนอยู่ในหัว
มันจะดีแค่ไหนนะ ถ้าพี่ชายคนนี้ก็คิดแบบเดียวกัน
จะพิเศษขนาดไหน ถ้าใครคนนั้นที่ได้เคียงข้างกายพีสิงห์เป็นเทียนคนนี้
เขาทำได้เพียงหล่อเลี้ยงหัวใจที่ขาดน้ำของตัวเองด้วยความหวังลมๆ แล้งๆ
และภาวนาให้ความหวังเป็นจริงในสักวันต่อไปเรื่อยๆ
ไม่มีวันสิ้นสุด

overgrA

BE

ISBN 978-616-06-2303-7

9

786160 623037

ราคา 199 บาท